

מידע חשוב על הניתוח המשפטי

ניתוח משפטי מבוסס בינה מלאכותית. אינו מחליף ייעוץ משפטי פרטני ואינו מבטיח תוצאה.

מסמך לדוגמה — כל השמות והפרטים בתרחיש בדויים

מטעם ההגנה · פלילי

חוות דעת אסטרטגית — ישראל ישראלי

עבירות אלימות פרופיל מהמאגר

תוצר עבודה
פנימי — לא להגשה לבית המשפט

סיכום עובדתי על פי כתב האישום ותיאור הלקוח

לפי החומר המתואר, ביום 12.5.2026 בשעה 18:20 התרחש עימות בחניון בניין מגורים בתל אביב סביב חסימת מקום חניה. לפי גרסת המתלונן, לאחר שביקש מהנאשם להזיז את הרכב, הנאשם התקרב אליו והכה אותו פעם אחת באגרוף בפניו, והוא נפל לאחור ופנה לאחר מכן לבדיקה רפואית. לפי גרסת הנאשם, לא ניתן אגרוף; המתלונן התקרב אליו, אחז בצווארון חולצתו, והוא הדף אותו בכפות ידיו בחזונו כדי להשתחרר, ואז ראה את המתלונן מועד לאחור סמוך לשפת מדרכה. עדת ראייה שעמדה בכניסה לבניין מסרה ששמעה ויכוח וראתה את השניים עומדים קרוב, אך שדה הראייה שלה היה חסום חלקית בידי רכב, והיא אינה בטוחה אם הייתה מכה או דחיפה. לפי תיאור הסרטון, נראים ויכוח וקרבה פיזית, רגע המגע מוסתר מאחורי עמוד, ולאחר מכן נראה המתלונן נופל. לפי תיאור המסמך הרפואי מאותו ערב, תועדו שפשוף בלחי ונפיחות בשפה, ללא שבר.

עובדות מוסכמות

- האירוע התרחש ביום 12.5.2026 בסביבות 18:20 בחניון בניין מגורים בתל אביב.
- בין הנאשם למתלונן התפתח ויכוח על חניה.
- היה מגע פיזי כלשהו בין הצדדים.
- המתלונן נפל לאחר שלב העימות הפיזי.
- הנאשם נחקר באזהרה ומסר בחקירה גרסה של הדיפה לשם השתחררות.
- אין לנאשם עבר פלילי.
- לא נטען לשימוש בנשק או בחפץ תקיפה, ולא נטען לשבר.

עובדות שבמחלוקת

- האם הנאשם נתן למתלונן אגרוף בפניו.
- האם המתלונן אחז בצווארון חולצת הנאשם לפני המגע.
- האם המגע היה אגרוף, דחיפה בכפות ידיים, או תוצאה של אובדן שיווי משקל/מעידה.
- מה גרם לנפילת המתלונן ולממצאים הגופניים.
- האם הכוח שהופעל, אם הופעל, היה לשם תקיפה או לשם השתחררות מיידית מאחיזה.
- האם הממצאים המתוארים עולים כדי חבלה של ממש בנסיבות העניין.

יעד אסטרטגי מומלץ

לנהל מאבק לזיכוי מחמת הספק, תוך שמירת ערוץ גיבוי לעסקת טיעון מצמצמת רק אם יתברר בהמשך שקיימות ראיות מקוריות חזקות בהרבה מאלה שתוארו.

על בסיס הנתונים שנמסרו, היעד הריאלי והנכון כעת הוא מאבק לזיכוי. הנימוק אינו 'טכני' אלא מהותי: המחלוקת המרכזית — אגרוף מול הדיפה/מעד — אינה מוכרעת בראיה חיצונית; העדה אינה מאשרת אגרוף; הסרטון מחמיץ את רגע המגע; והחומר הרפואי, כפי שהוצג, חלש הן לשאלת מנגנון הפגיעה והן לשאלת החבלה של ממש. בדוח צוין כי כאשר מדובר בתיקי אלימות חמורים יותר ובהוכחה טובה יותר, הענישה עלולה לכלול מאסר בפועל לתקופות לא קצרות; אך בד בבד צוין כי בעימות שכנים

עם ספק ראייתי ממשי התוצאה עשויה להיות זיכוי. התיק הנוכחי קרוב יותר לקבוצת הספק הראייתי מאשר לקבוצת האלימות המוכחת היטב. עם זאת, יש להישאר מפוכחים: הנאשם הודה במגע פיזי של דחיפה, ולכן אם במהלך גילוי החומר יופיעו קובץ וידאו מקורי, תיעוד רפואי אותנטי חזק, או פריטי זירה משלימים שאינם בידינו כעת, הסיכון הראייתי יעלה. לכן נכון לנהל את התיק מקדמית ואגרסיבית סביב גילוי חומרים, מחדלי חקירה ופירוק המנגנון הנטען; ורק אם יתברר שהתביעה מחזיקה ראיות מקוריות משמעותיות יותר, לשקול חלופה של עסקת טיעון מצמצמת. כל התייחסות לענישה היא חלופית בלבד, שכן הנאשם כופר באשמה.

מומלץ

מאבק לזיכוי — קו ההגנה עקבי, המחלוקת העיקרית לא מוכרעת בראיות חוץ, והחולשות ביסודות המעשה, הקשר הסיבתי והחבלה של ממש מצדיקות ניהול הוכחות.

בר-מימוש

עסקת טיעון — רלוונטית רק אם יתגלו ראיות מקוריות חזקות יותר או אם התביעה תסכים לתיקון מהותי של העובדות/העבירה באופן שמנטרל את רכיב האגרוף והחבלה של ממש. כל הודאה אפשרית תישקל רק אם החלופה הראייתית תחמיר.

פחות סביר

הסדר מותנה — כבר הוגש כתב אישום, ומדובר בעבירת אלימות עם טענה לחבלה; לכן המסלול הזה פחות מתאים דינוית ומהותית על בסיס הנתונים שבידינו.

חלופה

אי-הרשעה (ס'71א) — חלופה לעת מצוא בלבד, אם תהיה הרשעה בעבירה קלה יותר או הסדר שמוביל להרשעה שניתן לטעון להימנע ממנה. היעדר עבר פלילי מסייע, אך בשלב זה אין זו עמדתנו הראשית מאחר שהנאשם כופר.

חלופה

טיעון לעונש מקל — חלופי בלבד אם תהיה הרשעה. היעדר עבר פלילי, אירוע יחיד, היעדר נשק, היעדר שבר ועוצמה נמוכה יחסית לעבירות אלימות חמורות יותר — כולם שיקולים מקלים שעשויים להרחיק ממאסר בפועל משמעותי.

התמונה המאקרו

התיק צריך להיות מנוהל כתיק של ספק סביר ממוקד: ליבת האישום היא הטענה לאגרוף, אך הראיה הישירה לכך היא בעיקר הודעת המתלונן; עדת הראייה אינה מאשרת אגרוף, הסרטון אינו מתעד את רגע המגע, והתיאור הרפואי כפי שהוצג אינו מוכיח מנגנון פגיעה ואף לא קשר סיבתי. האסטרטגיה המרכזית היא כפולה ולא סותרת: ראשית, כפירה מלאה בכך שניתן אגרוף והעמדת חלופה עובדתית עקבית שנמסרה כבר בחקירה — הדיפה בכפות ידיים כדי להשתחרר מאחיזה בצווארון; שנית, גם אם ייקבע שהיה מגע מכון מצד הנאשם, למקם אותו כהדיפה מיידית ומידתית לשם השתחררות, תוך תקיפת הוכחת היסוד העובדתי המדויק, היסוד הנפשי, החבלה של ממש והקשר הסיבתי. במקביל יש לבנות טענת משקל נגד מחדלי חקירה: היעדר וידאו מקורי, היעדר מדידות זירה, היעדר תיעוד החולצה והחבלות, והיעדר נתונים שיכלו להכריע בין אגרוף, דחיפה ומעד.

אסטרטגיה לסוג התיק

וקטורי תקיפה

- הגנה עצמית / קנטור / צורך
- מנגנון החבלה — מכון מול נפילה/היתקלות
- יסוד נפשי וכוונה
- סתירות בעדויות וזיהוי

- אל תעלה טענות לגבי חבלה/נסיבה שאינה נטענת בכתב האישום

טיעונים מפותחים – המהלכים המשפטיים

לא הוכח המנגנון הנטען בכתב האישום: בין אגרוף לבין הדיפה/נפילה פעור ספק ראייתי

ממשי הוכחת היסוד העובדתי מעבר לספק סביר; משקל ראיתי של עדות יחידה לעומת ראיות חוץ חלקיות

המאשימה אינה מסתפקת בהוכחת 'מגע' כללי, אלא מייחסת מנגנון מסוים: אגרוף בפניו של המתלונן. כאן בדיוק התיק נחלש. הראיה הישירה לאגרוף היא הודעת המתלונן בלבד. הראיות החיצוניות אינן ממלאות את החסר: העדה החיצונית אינה מתארת מגע ברור, שדה הראייה שלה היה חסום, והסרטון מחמיץ את רגע ההכרעה מאחורי עמוד. לכן אין לפנינו שרשרת ראייתית שמתכנסת לתמונה אחת, אלא קבוצה של אינדיקציות המתיישבות עם כמה תרחישים עובדתיים סבירים. גרסת הנאשם – שנמסרה כבר בחקירה – אינה גרסה מתפתחת או 'מאוחרת', אלא חלופה מיידית וקוהרנטית: אחיזה בצווארון, הדיפה בכפות ידיים לשם השתחררות, ואז מעידה לאחר סמוך לשפת מדרכה. כאשר הראיה האובייקטיבית העיקרית אינה רואה את רגע המגע, והעדה הנוספת אינה יכולה להכריע אם היה אגרוף או דחיפה, בית המשפט אינו רשאי להשלים את החסר באמצעות השערה. המסקנה המתבקשת היא שאין הוכחה מעבר לספק סביר למנגנון האלים הנטען בכתב האישום.

גורמים מתכנסים:

- המתלונן הוא העד היחיד לאגרוף עצמו.
- עדת הראייה ראתה ויכוח וקרבה בלבד ואינה בטוחה אם הייתה מכה או דחיפה.
- רגע המגע בסרטון מוסתר מאחורי עמוד.
- גרסת הנאשם בדבר הדיפה לשם השתחררות נמסרה כבר בחקירה הראשונה ולכן נהנית מעקביות.
- אי-הוודאות הראייתית נוגעת לליבת האישום, לא לפרט שולי.

עוגני חוק: סעיפים 378 ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עקרון ההוכחה מעבר לספק סביר במשפט הפלילי

גם אם ייקבע שהיה מגע מכון מצד הנאשם, הוא משתלב בהדיפה מיידית לשם השתחררות

מאחיזה ולא בתקיפה פלילית יזומה סייג ההגנה העצמית/השתחררות מאחיזה; היעדר מחשבה פלילית לתקיפה יזומה

ההגנה אינה נדרשת לבחור בין כפירה מוחלטת לבין חלופה משפטית. הקו המרכזי הוא שלא היה אגרוף; אך גם אם בית המשפט יקבע שהיה מגע מכון מצד הנאשם, עליו לבחון את אופיו המשפטי של המגע בהקשרו המלא. לפי הגרסה העקבית שמסר הנאשם, המתלונן התקרב, אחז בצווארון חולצתו, והוא הדף אותו בחזה בכפות ידיו כדי להשתחרר. זהו תיאור של תגובה מיידית, ממוקדת וקצרת טווח שנועדה ליצור מרחק, לא תיאור של התקפה יזומה או המשך רדיפה. בהיעדר ראיה אובייקטיבית הסותרת זאת, ובהיעדר עדים המאשרים שהנאשם הסתער, הניתוח צריך לנוע מן ההקשר: ויכוח צפוף בחניון, קרבה פיזית, מגע ראשון נטען מצד המתלונן, ותגובה שמוגבלת לשחרור. גם הודעת הנאשם עצמה – שהמאשימה תנסה להציג כהודאה – כוללת כבר בתוכה את ההסבר המצמצם את אי-החוקיות: 'כדי להשתחרר'. כאשר ההודאה האחת מספקת גם את הסייג, אין רשות לפצל אותה באופן מלאכותי ולקלוט מתוכה רק את חלק ה'דחפת' תוך דחיית חלק ה'כדי להשתחרר' ללא בסיס ראיתי מוצק.

גורמים מתכנסים:

- הנאשם מסר מן ההתחלה שלא רצה לפגוע ושפעל כדי להשתחרר.
- המגע שתיאר הוא דחיפה בכפות ידיים לחזה, לא אגרוף לפנים.
- אין ראיה חיצונית הסותרת שהמתלונן התקרב ואחז בצווארון.
- הסרטון והעדה תומכים בכך שהצדדים עמדו קרוב והיו בעימות לפני הנפילה.
- היעדר בדיקת החולצה או תיעוד שלה מונע מהתביעה להפריך באופן פוזיטיבי את טענת האחיזה.

עוגני חוק: סייג ההגנה העצמית בחוק העונשין · סעיפים 378 ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977

המאשימה אינה מוכיחה חבלה של ממש וקשר סיבתי בין המעשה הנטען לבין הממצאים

הוכחת יסוד התוצאה והקשר הסיבתי בפלילים

בעבירה לפי סעיף 380 אין די להראות שהיה ויכוח, שהיה מגע, ואף לא שהיה סימן גופני כלשהו; יש להוכיח שהתקיפה היא שגרמה לחבלה של ממש. בחומר שלפנינו, שני השלבים הללו נותרו חלשים. ראשית, הממצאים המתוארים — שפשוף בלחי ונפיחות בשפה, ללא שבר — מוצגים באמצעות תיאור משני ולא באמצעות מסמך רפואי אותנטי, תצלומים או חוות דעת. שנית, גם אם נניח לטובת התביעה שהממצאים קיימים, אין בחומר קביעה רפואית או עובדתית שמקשרת אותם לאגרוף דווקא. להפך: התרחיש המתואר מתיישב גם עם נפילה לאחור, עם פגיעה בשפת מדרכה, או עם שילוב ביניהם. המתלונן עצמו אינו זוכר אם רגלו פגעה במדרכה, והסרטון אינו מראה מה התרחש בשבריר השנייה המכריע. לכן לא רק שמנגנון הפגיעה לא הוכח; גם ייחוס 'מלוא התוצאה' למעשה הפלילי הנטען אינו מוכח. מצב כזה אינו מאפשר הרשעה בעבירה התוצאתית הספציפית, משום שהקשר הסיבתי אינו נבנה על ודאות אלא על הנחה.

גורמים מתכנסים:

- אין בחומר שלפנינו מסמך רפואי מקור או תצלומי חבלה.
- הממצאים השטחיים מתיישבים עם כמה מנגנוני פגיעה.
- המתלונן אינו שולל מעידה או פגיעה בשפת מדרכה.
- הסרטון אינו מתעד את רגע המגע או את אופן הנפילה לפרטיה.
- גם אם היה מגע, לא הוכח שהוא זה שגרם דווקא לחבלה של ממש.

עוגני חוק: סעיפים 378 ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977

מחדלי החקירה אינם רק הערת שוליים; הם נוגעים בדיוק לשאלות שיכלו להכריע את התיק

משקל ראיתי נוכח מחדלי חקירה; הגינות ההליך ופגיעה ביכולת ההתגוננות

לא כל מחדל חקירה מוליד הגנה, אך כאשר החוסרים נוגעים לליבת המחלוקת — הם משנים את מאזן ההוכחה. כאן החוסרים אינם טכניים: אין קובץ וידאו מקורי לבחינת שלמות, זווית ושרשרת שמירה; אין מדידות זירה או מיקום מדויק של העמוד, המצלמה ושפת המדרכה; אין תיעוד של חולצת הנאשם לבחינת טענת האחיזה בצווארון; ואין תצלומי חבלה מזמן אמת. כל אחד מן הפריטים האלה יכול היה לשרת לא רק את התביעה אלא את בירור האמת: האם הייתה הסתערות, האם הייתה אחיזה, עד כמה הייתה פתאומית ההדיפה, האם מעידה על שפת מדרכה היא אפשרות פיזית סבירה, והאם הממצאים מתיישבים יותר עם חבלה ממכה או מנפילה. כשהתביעה אינה מביאה את הראיות המיטביות שביכולתה להביא, אין היא יכולה לדרוש שבית המשפט ימלא את החלל בהשערות נגד הנאשם. המחדלים אינם יוצרים חפות אוטומטית, אך הם מעמיקים את הספק הסביר בדיוק במקום שבו הנטל רובץ על המאשימה.

גורמים מתכנסים:

- היעדר הווידאו המקורי פוגע ביכולת לבדוק מה באמת נראה ומה לא נראה.

- היעדר מדידות הזירה ומיקום העמוד/שפת המדרכה מונע שחזור פיזי של האפשרות למעד.
- היעדר תיעוד החולצה מחליש את היכולת להפריך את טענת האחיזה בצווארון.
- היעדר תצלומי חבלה וחומר רפואי מקור פוגע בהוכחת היקף הפגיעה ומנגנונה.
- החוסרים כולם מתכנסים לנקודת המחלוקת המרכזית ולא לשוליים.

עוגני חוק: סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 · סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982

טענות מקדמיות — הנתיב לסיום מוקדם

טענות שתכליתן לסיים את התיק בביטול כתב האישום עוד טרם הדיון לגופו. הסיכוי מובע במילים, לא באחוזים.

פגם או עמימות בכתב האישום

סיכוי בינוני

עוגן: סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982

עובדות תומכות בתיק זה:

- לפי התיאור שבפנינו, האישום מנוסח סביב 'אגרופ', אך חומר הראיות המתואר עצמו מותיר פתוחה אפשרות של דחיפה או מעידה.
- אין פירוט מספק של מנגנון גרימת החבלה ושל הקשר הסיבתי בין המעשה הנטען לבין הממצאים.
- המסגרת העובדתית, כפי שהוצגה, אינה מבהירה אם התביעה מייחסת את החבלה לאגרוף דווקא, לנפילה שלאחריו, או לשילוב ביניהם.

אם נתקבל: ביטול כתב האישום או הוראה לתיקונו כך שהתביעה תתחייב לתשתית עובדתית ברורה ומסוימת, דבר שיכול לצמצם את האישום או לחשוף חולשה מבנית מוקדם.

הגנה מן הצדק בשל מחדלי חקירה מהותיים

סיכוי נמוך

עוגן: סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי; דוקטרינת ההגנה מן הצדק

עובדות תומכות בתיק זה:

- לפי החומר המתואר, לא צורף קובץ הוויזואל המקורי.
- חסרים מיקומי מצלמה ועמוד, מדידות זירה ותיעוד שפת המדרכה.
- לא נאספו או לא תועדו תמונות החולצה לבדיקת טענת האחיזה בצווארון.
- אין תצלומי חבלה ואין תיעוד רפואי אותנטי בחומר שהוצג.
- אלה הם בדיוק פריטי המקור שיכלו להכריע בין אגרוף, דחיפה ומעד.

אם נתקבל: ביטול כתב האישום; ולמצער, אם בית המשפט לא יורה על ביטול, יצירת בסיס דינוי לסעד מתון יותר כגון עיכוב ההליך, גילוי והשלמת חומר חקירה, או ייחוס משקל מופחת לראיות התביעה.

עיגון חקיקתי

הסעיפים שאוזכרו אומתו מול מאגר החקיקה — ✓ אומת (עם לשון הסעיף כלשונה), ⚠ לא נמצא.

⚠ **סעיפים 378 ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977** — לא אומת מול מאגר החוקים (יש לאמת ידנית).

⚠ **עקרון ההוכחה מעבר לספק סביר במשפט הפלילי** — לא אומת מול מאגר החוקים (יש לאמת ידנית).

⚠ **סייג ההגנה העצמית בחוק העונשין** — לא אומת מול מאגר החוקים (יש לאמת ידנית).

✓ **סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982** — חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982

עיון בחומר החקירה

✓ **סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982** — חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],

התשמ"ב-1982

טענות מקדמיות [תיקון התשס"ז (מס' 3)] לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן - (1) חוסר סמכות מקומית; (2) חוסר סמכות עניינית; (3) פגם או פסול בכתב האישום; (4) העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה; (5) זיכוי קודם או הרשעה קודמת בשל המעשה נושא כתב האישום; (6) משפט פלילי אחר תלוי ועומד נגד הנאשם בשל המעשה נושא כתב האישום; (7) חסינות; (8) התיישנות; (9) חנינה; (10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

נקודות תורפה מבניות בתיק הצד שכנגד

- 1. ליבת האישום נשענת על עדות יחידה לגבי האגרוף.** הטענה המפלילה המרכזית — אגרוף בפניו של המתלונן — אינה נצפית בסרטון, אינה מאושרת בידי עדת הראייה, ואינה נתמכת בראיה רפואית הקובעת מנגנון. לכן ביחס לשאלה השנויה במחלוקת של 'אגרוף מול הדיפה/נפילה' מדובר בחולשה מבנית של עדות יחידה בלתי נתמכת. (עונן; הלכת איובי)
- 2. פער סיבתי בין המגע לבין החבלה הנטענת.** גם אם יוכח שהיה מגע פיזי, התביעה עדיין צריכה להוכיח שהחבלה נגרמה מן המעשה הפלילי הנטען ולא מנפילה, ממעד על שפת מדרכה או מגורם אחר. המתלונן אינו זוכר אם רגלו פגעה בשפת המדרכה, והמסמך המתואר אינו קובע מה גרם לממצאים.
- 3. ראיה חזותית חלקית שאינה מכריעה בין הגרסאות.** הסרטון הוא לכאורה הראיה האובייקטיבית המרכזית, אך רגע המגע מוסתר מאחורי עמוד. לכן הוא מאשר רצף זמנים של ויכוח ולאחריו נפילה, אך אינו מוכיח אגרוף, אינו שולל הדיפה, ואינו שולל מעידה.
- 4. מחדלי חקירה ביחס לראיות המיטביות.** היעדר קובץ וידאו מקורי, היעדר נתוני זירה, היעדר בדיקת החולצה, היעדר צילומי חבלה והיעדר תיעוד פיזי של שדה הראייה מחלישים את יכולת התביעה להוכיח את מנגנון האירוע ופוגעים ביכולת ההגנה לבחון את הטענות נגדה.
- 5. חולשה ביסוד 'חבלה של ממש' על בסיס החומר המתואר.** החומר המוצג מצביע על שפשוף ונפיחות ללא שבר, וללא חומר מקור אותנטי או תמונות. בנסיבות אלה, גם עצם המעבר מפגיעה שטחית ל'חבלה של ממש' אינו מובן מאליו ודורש הוכחה טובה מזו שתוארה.

טבלת ראיות — התמונה המאקרו

פריט ראייתי (הצד שכנגד)	מה מנסה להוכיח	ערך ראייתי	כיצד מנטרלים	מה פורסים
הודעת המתלונן שלפיה הנאשם נתן אגרוף בפניו עמ' 2 • "ישראל ישראלי חסם את מקום החניה. ביקשתי שיזיז את הרכב. הוא התקרב והכה אותי פעם אחת באגרוף."	מעשה תקיפה באגרוף, יוזמת המגע, ומודעות למעשה.	עדות יחידה לא נתמכת זו הראיה הישירה היחידה לאגרוף עצמו; אין ראיתי חוץ המראה את רגע המגע או מאשרת שהמגע היה דווקא אגרוף.	להראות שהמתלונן הוא העד היחיד למנגנון האגרוף, מול עדה מסויגת, סרטון חסר, וגרסה עקבית של הדיפה להשתחררות.	חקירה נגדית למתלונן; הדגשת הסתירות והחוסרים; עיגון גרסת הנאשם מהחקירה הראשונה.
הודעת המתלונן על נפילה לאחר ופנייה לבדיקה רפואית עמ' 2 • "נפלתי לאחר. לא אחזתי בחולצתו לפני המכה. איני זוכר אם רגלי פגעה בשפת המדרכה. לאחר מכן פניתי לבדיקה רפואית."	רצף זמנים סמוך בין העימות לבין נפילה ופגיעה.	חיזוק מחזק שיש המשך אירועי לאחר המגע, אך אינו מכריע מה היה טיב המגע או מה גרם בפועל לנפילה ולחבלה.	להבליט שהמתלונן עצמו אינו זוכר אם רגלו פגעה בשפת המדרכה, ולכן אינו שולל מנגנון חלופי של נפילה/מעידה.	חקירה נגדית למתלונן; שימוש בתיאור אי-הזכירה לגבי שפת המדרכה.
עדת הראייה פלונית אלמונית עמ' 4 • "ראיתי את פלוני נופל, אך איני בטוחה אם הייתה מכה או דחיפה."	קיומו של ויכוח, קרבה פיזית, ונפילה לאחר מכן.	חיזוק העדה אינה מאשרת אגרוף ואינה בטוחה אם הייתה מכה או דחיפה; ערכה מוגבל לתיאור הרקע והנפילה.	למקד את החקירה בשדה הראייה החסום ובכך שהעדה אינה יכולה להכריע בין גרסאות המגע.	חקירה נגדית לעדה; מיפוי פיזי של מיקום העדה, הרכב והעמוד.
סרטון מצלמת החניון עמ' 4 • "השניים נראים מתווכחים; רגע המגע מוסתר מאחורי עמוד; אחריו המתלונן נראה נופל."	ויכוח מוקדם, קרבה פיזית, ורצף כרונולוגי שבו לאחר רגע מוסתר המתלונן נראה נופל.	סיוע הסרטון מסייע כרקע וכרצף זמנים, אך אינו מתעד את רגע המגע ולכן אינו מאשש את טענת האגרוף.	להדגיש שהראיה החזותית המרכזית אינה מכריעה בין אגרוף, דחיפה ומעד; ובהיעדר קובץ מקורי אף משקלה נפגע.	דרישה לקובץ וידאו מקורי, לשרשרת שמירה, ולנתוני מיקום וזווית; חקירת חוקר/אחראי מצלמות. מותנה: אם התביעה תציג קובץ וידאו מקורי או גרסה משופרת של הסרטון.
תיאור הממצאים הרפואיים: שפשוף בלחי ונפיחות בשפה, ללא שבר עמ' 5 • "שפשוף בלחי ונפיחות בשפה, ללא שבר."	קיומה של פגיעה גופנית לאחר האירוע.	חיזוק כפי שהחומר הוצג, מדובר בתיאור משני של מסמך בדוי ולא בתיעוד רפואי אותנטי; לכל היותר חיזוק חלש לכך שהייתה פגיעה שטחית, ללא הוכחת מנגנון.	לתקוף קבילות/אותנטיות/משקל של התיאור ולחלופין להראות שגם אם הממצאים קיימים, הם מתיישבים עם יותר מתרחיש אחד.	דרישה למסמך רפואי מקור, לעד רפואי, ולתצלומי חבלה; חקירה על מגבלות הסקת מנגנון פגיעה מממצאים שטחיים. מותנה: אם התביעה תגיש מסמך רפואי אותנטי או תזמן עד רפואי.

פריט ראייתי (הצד שכנגד)	מה מנסה להוכיח	ערך ראייתי	כיצד מנטרלים	מה פורסים
הודעת הנאשם באזהרה: הודאה בדחיפה בכפות ידיים כדי להשתחרר <i>עמ' 3. "דחפתי בחזרה בכפות ידיי כדי להשתחרר."</i>	שהנאשם הפעיל כוח פיזי מכוון על המתלונן.	ראיה עצמאית זו ראיה עצמאית למגע פיזי מכוון, אך לא לאגרופ, לא ליוזמת המגע מצד הנאשם, ולא להעדר הנגה עצמית; למעשה היא נושאת בתוכה גם את ליבת ההגנה.	להעמיד את ההודעה כמכלול אחד: דחיפה בחזה בכפות ידיים לשם השתחררות מאחיזה, ללא כוונה לפגוע, ולא כהודאה מפוצלת המנותקת מהסייג.	הגשת ההודעה המלאה; עדות הנאשם; הדגשת העקביות מול כל ההמשך. מותנה: אם התביעה תבקש לפצל את ההודעה ולהסתמך רק על רכיב ה"דחפתי".

פורמולת הטיעון

לכל שאלה בחקירה הנגדית יש תכלית: כל שאלה נגזרת מהמסקנה שאנו מבקשים שבית המשפט יסיק. אין לשאול שאלה שאינה משרתת מסקנת-יעד.

1 מסקנה מבוקשת: לא הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם נתן אגרופ בפניו של המתלונן. שאלות / טיעונים שמובילים אליה:

- למתלונן: אתה העד היחיד שטוען שראית אגרופ ברור לפניך, נכון?
- למתלונן: האם תוכל להסביר כיצד אתה שולל דחיפה כשהעדה החיצונית לא בטוחה אם הייתה מכה או דחיפה?
- לעדה: נכון שלא ראית את רגע המגע עצמו באופן מלא וששדה הראייה שלך היה חסום חלקית?
- לחוקר: נכון שהסרטון אינו מראה את רגע המגע ושלא נתפס קובץ מקורי לניתוח מלא?
- טיעון מסכם: כשהראיה הישירה היחידה לאגרופ היא המתלונן, והראיות החיצוניות אינן רואות את האגרופ, לא ניתן לקבוע את מנגנון התקיפה הנטען בוודאות פלילית.

מעוגן ב: הודעת המתלונן שלפיה הנאשם נתן אגרופ בפניו • עדת הראייה פלונית אלמונית • סרטון מצלמת החניון • הודעת הנאשם באזהרה: הודאה בדחיפה בכפות ידיים כדי להשתחרר

2 מסקנה מבוקשת: גם אם היה מגע מצד הנאשם, הוא היה הדיפה מיידידת לשם השתחררות מאחיזה ולא תקיפה יזומה. שאלות / טיעונים שמובילים אליה:

- למתלונן: אתה עומד על כך שלא אחזת כלל בצווארון חולצת הנאשם?
- לחוקר: האם תפסתם את החולצה או צילמתם אותה כדי לבדוק את טענת האחיזה?
- לחוקר: האם נבדקה בכלל האפשרות שהמגע החל מצד המתלונן?
- לנאשם: מסרת כבר בחקירה הראשונה שדחפת בכפות ידיים כדי להשתחרר, נכון?
- טיעון מסכם: הודאת הנאשם אינה 'הודאה בתקיפה' במנותק מן ההסבר; היא הודאה במגע מוגבל, תגובתי ומיידי.

מעוגן ב: הודעת הנאשם באזהרה: הודאה בדחיפה בכפות ידיים כדי להשתחרר • הודעת המתלונן על נפילה לאחור ופנייה לבדיקה רפואית • סרטון מצלמת החניון

3 מסקנה מבוקשת: לא הוכח קשר סיבתי בין מעשה פלילי מסוים של הנאשם לבין החבלה הנטענת.

שאלות / טיעונים שמובילים אליה:

1. למתלונן: אם אינך זוכר אם רגלך פגעה בשפת המדרכה, כיצד אתה שולל שהנפילה היא שגרמה לחבלה?
2. לעדה: האם את יכולה לומר אם הנפילה נגרמה ממכה, מדחיפה או מאובדן שיווי משקל?
3. לעד רפואי: האם משפשוף בלחי ונפיחות בשפה בלבד ניתן לקבוע אם מקורם באגרוף, בנפילה או בפגיעה במדרכה?
4. לחוקר: האם בוצעו מדידות זירה או תיעוד של שפת המדרכה?
5. טיעון מסכם: רצף זמנים אינו שקול להוכחת מנגנון סיבתי, במיוחד כשהנפילה עצמה עשויה להיות מקור הפגיעה.

מעוגן ב: הודעת המתלונן על נפילה לאחור ופנייה לבדיקה רפואית · עדת הראייה פלונית אלמונית · תיאור הממצאים הרפואיים: שפשוף בלחי ונפיחות בשפה, ללא שבר · סרטון מצלמת החניון

4 מסקנה מבוקשת: לא הוכחה 'חבלה של ממש' ברמת הוודאות הנדרשת על בסיס החומר המתואר.

שאלות / טיעונים שמובילים אליה:

1. לעד רפואי: האם יש מסמך רפואי מקור, תצלומי חבלה או ממצאים נוספים מעבר לתיאור של שפשוף ונפיחות?
2. לעד רפואי: האם היעדר שבר או ממצא חד-משמעי מגביל את היכולת לקבוע חומרת חבלה ומנגנון?
3. לחוקר: האם צולמו החבלות בזמן אמת, ואם לא, מדוע?
4. טיעון מסכם: ללא חומר מקור רפואי וללא צילומים, התביעה אינה מניחה תשתית מוצקה למעבר מפגיעה שטחית ל'חבלה של ממש'.

מעוגן ב: תיאור הממצאים הרפואיים: שפשוף בלחי ונפיחות בשפה, ללא שבר · הודעת המתלונן על נפילה לאחור ופנייה לבדיקה רפואית

5 מסקנה מבוקשת: מחדלי החקירה מחייבים משקל מופחת לראיות התביעה והטיית הספק לטובת הנאשם.

שאלות / טיעונים שמובילים אליה:

1. לחוקר: האם נתפס קובץ הווידאו המקורי או רק העתק/תיאור?
2. לחוקר: מדוע לא נאספו מיקומי מצלמה, עמוד, שפת מדרכה ומדידות זירה?
3. לחוקר: מדוע לא צולמה חולצת הנאשם ולא נבדקה טענת האחיזה בצווארון?
4. לחוקר: מדוע אין תצלומי חבלה מזמן אמת?
5. טיעון מסכם: החוסרים כאן אינם מקריים; הם כולם נוגעים לראיות שהיו עשויות להכריע בין שתי גרסאות סבירות.

מעוגן ב: סרטון מצלמת החניון · עדת הראייה פלונית אלמונית · הודעת הנאשם באזהרה: הודאה בדחיפה בכפות ידיים כדי להשתחרר · תיאור הממצאים הרפואיים: שפשוף בלחי ונפיחות בשפה, ללא שבר

נגדים מותנים

צעדים שמופעלים אך ורק אם הצד שכנגד משחק קלף מסוים — שמורים עד לרגע הנכון.

אזי נפרוס	אם הצד שכנגד...
לדרוש גילוי מלא של הקובץ המקורי, שרשרת שמירה, פרטי מצלמה, זוויות, זמן מערכת וכל עיבוד שבוצע; לשקול מומחה וידאו/זירה; ולהדגיש שגם ראייה משופרת שאינה מראה את רגע המגע אינה הופכת את ההשערה על אגרוף להוכחה.	אם התביעה תציג קובץ וידאו מקורי או תבקש להסתמך על 'שיפור' של הסרטון.
למקד את החקירה בשאלה אם הממצאים מאפשרים קביעה של מנגנון פגיעה, אם נרשם מנגנון על בסיס תלונת המטופל בלבד, ואם הממצאים מתיישבים גם עם נפילה או פגיעה במדרכה.	אם התביעה תגיש מסמך רפואי אותנטי או תזמן רופא/ה.
להשיב שההודעה נקראת כמכלול: דחיפה בחזה בכפות ידיים לשם השתחררות מאחיזה; לכן אין בה הודאה באגרוף, ביוזמה לתקיפה, או בשלילת סייג של הגנה עצמית/השתחררות מיידית.	אם התביעה תטען שהודאת הנאשם בדחיפה מספיקה לבדה להרשעה.
לעמתו עם גרסת הנאשם העקבית מן החקירה הראשונה, עם היעדר כל בדיקה של החולצה, ועם האינטרס שלו לשלול את יוזמת המגע מצדו; לבקש לזקוף לחובת התביעה את אי-איסוף הראייה הפיזית הזמינה.	אם המתלונן יכחיש באופן מוחלט אחיזה בצווארון וינסה להציג גרסה נחרצת יותר מזו המשתקפת בחומר.

ניתוח הערך הראייתי

אם ממפים את התיק לפי דוקטרינת התוספת הראייתית, מתקבלת תמונה נוחה יחסית להגנה. טענת האגרוף — לב האישום — נשענת בעיקר על הודעת המתלונן, ולכן ביחס למנגנון הפגיעה הנטען מדובר בעדות יחידה לא נתמכת במלואה (uncorroborated_single). העדה החיצונית אינה מספקת ראייה עצמאית ולא אפילו סיוע ממשי לאגרוף; היא לכל היותר חיזוק חלש/תמיכה לכך שהיה ויכוח, הייתה קרבה פיזית, ואחר כך נפילה. הסרטון מסווג כ-corroboration רק לרקע ולרצף הכרונולוגי, לא לעצם טיב המגע, משום שרגע המגע מוסתר מאחורי עמוד. תיאור הפגיעה הרפואית, כפי שהוצג בחומר שלפנינו, אינו מסמך מקור ואינו קושר בין ממצא לבין מנגנון; לכן ערכו אינו עצמאי במצבו הנוכחי אלא לכל היותר support חלש לעצם קיום פגיעה שטחית. מנגד, הודעת הנאשם היא ראייה עצמאית למגע פיזי, אך היא עצמאית גם לעניין קו ההגנה: הדיפה לשם השתחררות, לא אגרוף, לא תקיפה יזומה, ולא כוונה לפגוע. מכאן נובע שהמאשימה עשויה להוכיח בקלות יחסית שהיה עימות פיזי כלשהו, אך מתקשה יותר בהוכחת מה שהיא חייבת להוכיח בכתב האישום הספציפי: אגרוף, חבלה של ממש, וקשר סיבתי בין אותו אגרוף דווקא לבין הפגיעה הנטענת. פערי הראיות מתרכזים בדיוק בנקודות שמייצרות ספק סביר: אין תיעוד חזותי לרגע המגע; אין עד ראייה ניטרלי המאשר אגרוף; אין חומר מקור רפואי מכריע; אין נתוני זירה שיכולים לבחון את חלופת המעד; והמתלונן עצמו מותיר פתח סיבתי באי-זכירה לגבי שפת המדרכה. אם התיק בפועל נשען על אותם רכיבים בלבד, זוהי חולשה מבנית: לא רק שמדובר בעדות מתלונן שאינה מקבלת תוספת ראייתית ממשית לשאלה השנויה במחלוקת, אלא שגם הראיות החיצוניות מתיישבות באופן סביר עם גרסת ההגנה.

נטל ההוכחה מעבר לספק סביר; קבילות ומשקל; תיעוד אובייקטיבי (רפואי/מצלמות).

מומחים מומלצים

- **רופא משפטי — מנגנון חבלה.** מומלץ לסוג תיק זה (עבירות אלימות) לפי פרופיל האסטרטגיה.

- מומחה לשחזור אירוע. מומלץ לסוג תיק זה (עבירות אלימות) לפי פרופיל האסטרטגיה.

תוצר עבודה
פנימי — לא להגשה לבית המשפט